

За тази цел тя я изпратила, когато била вече 20-годишна, въ Калоферския девически манастиръ, дето изучавала славянски езикъ.

Но, освенъ калугерицитѣ, на Анастасия преподавали по препоръка на владиката и Калоферскитѣ учители: Райно Поповичъ, Ботю Петковъ и Брайко Х. Геновичъ по география, история, граматика и др. науки¹⁾.

Анастасия престояла въ Калоферския манастиръ 3 — 4 години. Презъ това време нейната благодетелка Евгения се поминала, но тя се завърнала при владиката Агапия, който живѣлъ по онова време въ Плѣвенъ.

— „За да се изпълни обещанието и желанието на майка ми, казалъ владиката на Анастасия, ти ще станешъ учителка на женскитѣ деца тукъ, защото тя много желаше да види българско училище за момичета, но нѣма животъ да види“.

Презъ месецъ октомврий 1840 г., както се каза по-горе, училището било отворено. Наскоро, следъ отварянето му, то се напълнило съ ученички отъ града.

Добриятъ редъ, сладката речъ и новитѣ науки, които се преподавали, скоро подигнали репутацията му, та започнали да прииждатъ момичета и отъ други градове, които следъ три години, като свършили курса на училището, се прѣскали по разни мѣста изъ България да разнасятъ свѣтлината на просвѣтата — да откриватъ училища за момичета“.

Презъ 1841 или 1842 година е отворено второ девическо училище въ България. То е девическото училище въ Панагюрище, дето презъ 1843 година е построено и здание за това училище.

Една отъ ученичкитѣ, свършили Плѣвенското девическо училище, Цвѣта Кръстиянкова отъ Враца, отворила въ началото на 1844 — 45 учебна година девическо училище въ родния си градъ. Въ това училище имало 130 деца, а въ Плѣвенското — 90.

Както Плѣвенското, тъй и Врачанското девически училища сж подържани отъ владиката Агапия „въ память вѣчнаго блаженнующа матери его Господи Евгений“.

Други две отъ ученичкитѣ на Анастасия Димитрова — Мица Николчева отъ Враца и Парашкева Нойкова отъ Ловечъ — отворили девически училища въ София и Ловечъ,

Анастасия Димитрова учителствувала въ Плѣвенъ 12 години непрекъснато. Следъ това тя напуснала учителството, защото встъпила въ бракъ съ единъ лѣкарь, който скоро се поминалъ, та тя се предала наново на учителската си работа,

¹⁾ сп. „Свѣтлина“, год. VII (1897), стр. 15.